

בס"ד. שיחת שבת פרשת צו, שבת הגדול, י"ב ניסן, ה'תשכ"ו.

בלתי מוגה

1 א. מאמר (כעין שיחה) דיבור-המתחיל "החודש הזה לכם".

* * *

2 ב. בקאָפּיטל תהלים¹ הנזכר לעיל (במאמר²) נאמר³: "משביח שאון ימים שאון גליהם וגו'".
 3 ומבאר ה'צמח-צדק' - שיום ההילולא המאה שלו הוא ביום המחרת, שמתחיל כבר ביום השבת-קודש
 4 לאחרי חצות (כנזכר לעיל במאמר⁴) - ברשימותיו לתהלים על הפסוק⁵, ש"ים" ("ימים") הוא ענין עולם
 5 התהו [וכמבואר במקום אחר⁶ בפירוש דברי המדרש⁷ על הפסוק⁸ "יקוו המים", בענין "דיורים אלמים"],
 6 וזהו ענין "שאון ימים" - התגברות גלי הים, מצד שרשם בתהו שלמעלה מתיקון. אך על זה נאמר
 7 "משביח שאון ימים שאון גליהם", "כי אף שהם מבחינת גבוה, היינו מעולם התהו, ולכן מתגברים, אך
 8 הוא יתברך משביח שאון ימים, כי אצלו, גם ריבוי האור דעולם התהו כלא חשיב".

9 ועל-פי-זה מבאר מה שכתוב במדרש⁹ "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה"¹⁰, מים רבים אלו
 10 עובדי כוכבים, שנאמר¹¹ כהמות ימים יהמיון כו', לא יוכלו לכבות את האהבה כו' ואוהב את יעקב כו'
 11 - כי, שרש אומות העולם שנמשלו לשאון מים כבירים הוא מעולם התהו שלמעלה מעולם התיקון, ולכן
 12 רוצים להתגבר על בני-ישראל ששרשם מעולם התיקון; ואף-על-פי-כן, "לא יוכלו לכבות את האהבה",
 13 כיון שהקודש-ברוך-הוא "משביח שאון ימים", על-ידי המשכת בחינת האור שלמעלה גם מעולם התהו.
 14 וזהו גם מה שכתוב¹² "הלא אח עשו ליעקב גו' ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי" - שאפילו במדריגה
 15 שבה נאמר "הלא אח עשו ליעקב", כיון שלמעלה מהשתלשלות (ריבוי האור דתהו) אין תפיסת מקום
 16 גם ליעקב, שהרי "אם צדקת מה תתן לו גו'¹³, הנה מצד פנימיות הכוונה - "ואוהב את יעקב ואת עשו
 17 שנאתי". וכיון ש"ואוהב את יעקב" הוא מצד עצמותו ית', שלמעלה מ'תהו', לכן הנה גם "מים רבים
 18 (שמצד בחינת התהו) לא יוכלו לכבות את האהבה".

19 ויש לקשר ענין זה עם המוזכר לעיל (במאמר²) אודות הפסוק "לבשו כרים הצאן וגו'" שבקאָפּיטל
 20 הנ"ל¹⁴, שממנו למדים ש"בניסן נברא העולם"¹⁵, כדלקמן.

21 ג. ובהקדמה:
 22 נתבאר לעיל (במאמר¹⁶) העילוי דחודש ניסן לגבי חודש תשרי, שבחודש תשרי ההמשכה היא בנוגע
 23 להנהגת העולמות בדרך הטבע, ובחודש ניסן שבו היתה היציאה ממצרים נמשכת ההנהגה שלמעלה
 24 מהעולם ולמעלה מהטבע.

25 ובעבודת האדם - הרי זה החילוק שבין עבד וכן:
 26 תשרי - מדריגת העולם - הוא ענין עבודת עבד, כי התהוות העולמות היא מספירת המלכות, שהרי
 27 "אין מלך בלא עם"¹⁷, מלשון עוממות¹⁸, שלכן נתהוו מספירת המלכות עולמות נפרדים. וזהו גם ענינו
 28 של עבד - שהוא דבר נפרד מהאדון והמלך.

(11) ישע"י יז, יב.

(12) מלאכי א, ב"ג.

(13) איוב לה, ז.

(14) פסוק יד.

(15) ר"ה יא, א.

(16) פ"ב ואילך (תורת מנחם - התוועדויות חמ"ו ע' 240

ואילך).

(17) רבינו בחיי עה"פ וישב לח, ל. ועוד. תניא שעהיה"א

רפ"ז. ובכ"מ (נסמן בתורת מנחם סה"מ תשרי ע' רלד הערה 86).

(18) שעהיה"א שם.

(1) מזמור ס"ה - שהתחילו לאמרו בי"א ניסן השתא.

(2) פ"ה (תורת מנחם - התוועדויות חמ"ו ע' 242).

(3) פסוק ח.

(4) הערה 2 (תורת מנחם שם ע' 239).

(5) יהל אור ע' רכד ואילך.

(6) ראה סה"מ תרכ"ז בתחלתו. וש"נ.

(7) ב"ר רפ"ה.

(8) בראשית א, ט.

(9) שמו"ר רפמ"ט.

(10) שה"ש ח, ז.